

Ραλλιώ Δραμάκη: Στον σταθμό ήταν ο πατέρας μου. Άκουσα να κλαίει και να μου λέει, που πας παιδί μου, μη φεύγεις...

Ονομάζομαι Ραλλιώ Δραμάκη. Είμαι από τη Νεάπολη Λακωνίας. Το χωριό μου ήταν οι Άγιοι Αποστόλοι. Εκεί γεννήθηκα. Εκεί μεγάλωσα. Ήμασταν πολυμελής οικογένεια, τέσσερις αδελφές και ένας αδελφός. Οι γονείς μου ήντουσαν φτωχοί, περνάγαμε δύσκολα. Όταν έφτασα 20 χρονών πήγα σε μια σχολή και γράφτηκα. Στη ΔΕΜΕ ήμασταν 24 κοπέλες. Μας μάθαιναν εγγλέζικα. Σε τρεις μήνες μας έδωσαν την βίζα για την Αυστραλία. Εγώ θα πήγαινα στο Αντελάιντ, σε ένα θείο μου, πρώτο ξάδελφο του πατέρα μου. Θα φεύγαμε στις 27 Δεκεμβρίου 1963. Για μένα τότε άρχισε η αγωνία μου και η στενοχώρια μου. Πως θα μπορέσω να αποχωριστώ του γονείς μου, τα αδέρφια μου και το φτωχικό μου σπίτι. Κατέβηκα στο χωριό μου για τέσσερις μέρες. Το δεύτερο βράδυ κάναμε ένα μεγάλο γλέντι στο σπίτι μας όλοι μαζί, γονείς και αδέρφια. Συγγενείς και φίλοι γελάσαμε και κλάψαμε. Την άλλη μέρα το πρωί έφυγε το λεωφορείο για τον Πειραιά. Στον σταθμό ήταν ο πατέρας μου. Άκουσα να κλαίει και να μου λέει, που πας παιδί μου, μη φεύγεις. Τότε εγώ έκλαψα πολύ στην αγκαλιά του. Άκουσα να λέει καλό ταξίδι παιδί μου. Δεν θα την ξεχάσω ποτέ, τη φωνή του πατέρα μου. Από κει και πέρα άφηνα την Ελλάδα και προχώραγα για άλλη πατρίδα, την Αυστραλία. Πέταξα με αεροπλάνο μικρό τότε για την Αυστραλία με τις κοπέλες 24 που ήμασταν στη ΔΕΜΕ. Προοιωνώθηκα στο αεροδρόμιο στο Αντελάιντ. Εκεί με περίμεναν ο θείος μου και η θεία μου. Την ίδια μέρα φύγαμε για το «*». Εκεί πιάσαμε δουλειά. Έφτιαχνα κομπόστα κουτιά. Για μένα ήταν δύσκολο, δεν μπορούσα να φάω τα φαγητά τους. Βάζανε σόσατζα και λίγο κολοκύθι και λίγο πατάτα πουρέ και μαύρη σως. Εγώ δεν ήξερα τι είναι αυτό το φαγητό. Πεινούσα, είχα να φάω δυο μέρες. Στο τέλος βρέθηκε λύση. Πήγαμε στα μαγαζιά. Πήραμε μερικά πράγματα, ψωμί, τυρί, φρούτα και έτρωγα κρυφά μέσα στο τσίγκινο δωμάτιο. Ετσι περάσανε δέκα μέρες. Μετά ήρθε ο μέλλον σύζυγος μου. Είχαμε δώσει λόγο από το χωριό. Ήμνε στο Σίδνεϊ. Με πήρε από κει, φύγαμε για την πόλη, στο Μέλμπουρν, εκεί παντρευτήκαμε στην Αγία Τριάδα. Από κει άρχισε ο Γολγοθάς για μένα. Ο άντρας μου του άρεσε να δουλεύει στις φάρμες, εμένα δεν μου άρεσε καθόλου. Πολλές φορές έκλαιγα μόνη μου. Το '66 γεννήθηκε το παιδί μας. Μαζί με το παιδί μας δουλέψαμε άλλα πέντε χρόνια στις φάρμες. Μετά ήρθαμε στην πόλη, στο Σίδνεϊ. Από κει και ύστερα, με την δύναμη του θεού πήγαν όλα καλά. Το παιδί μας μεγάλωνε κοντά μας, πήγε στο πανεπιστήμιο, σπούδαξε, παντρεύτηκε, μας έφερε μια καλή κοπέλα, μας φέρανε και δυο αγοράκια, μας κάνανε τριοευτυχιμένους παππού και γιαγιά. Δουλέψαμε στο Σίδνεϊ 30 χρόνια, σταδιοδρομήσαμε και φτιάξαμε αυτά που μας χρειαζόντουσαν στη ζωή μας. Ζω, μια ευτυχιμένη μάνα και πεθερά, και ευχαριστώ το θεό όπου η αρχή ήταν δύσκολη, το τέλος καλό. Ευχαριστώ όλους του κυρίου και τις κυρίες της Πρόνοιας του Χάρις Παρκ που μας έδωσαν την ευκαιρία να γράψουμε ένα μέρος της ζωής μας.

ονομάζομαι Ραλλιώ Δραμάκη ήμνε από
την Νεάπολη Λακωνίας το χωριό μου είναι
Άγιοι Αποστόλους εκκλησιαστικά εκε
μεγαλοσα ήμαστε πολυμελής οικογενεια
ήμαστε 4 αδελφές και 1 αδελφός
ήντωσαν φτωχοί φτωχή περναγαμε
δυσκολα στας εφτασα 20 χρονω πήγα
σε μια σχολη και γραφτηκα στην
δεμε ήμαστε 24 κοπελες μας μαθε να
εγγλεζικα σε 3 μηναις μας εδωσαν την
βιζα για την αυστραλια εγω πήγα να
στο αντελα σε ένα θείο μου πρώτο ξάδελφο
του πατερα μου θα φεύγαμε στις 27 δεκεμβριου
για μενα τότε άρχισε η αγωνια μου και η
στενοχωρια της οικογενειας μου
αποχωριστω τους γονειο αδελφια μου
και το φτωχικο μου σπίτι κατεβηκα
στο χωριό μου για 4 μερες τα δευτερο
4 βραδυ κάναμε ένα μεγαλο γλεντι
στο σπίτι μας ολοι μαζί γελάσαμε και κλάψαμε

